

LỜI MỞ

Bất-ngờ- kiểu-Thụy-Anh

Trẻ con nào mà chẳng sợ ma.

Nhưng phù thủy mà sợ ma thì lạ quá. *“Phù thủy sợ ma. Vừa đi vừa khóc!”* Phù thủy có pháp thuật, có năng lực trấn áp tà ma, việc gì phải sợ nó? À, chắc đây là một bé phù thủy - đã là trẻ con thì mới “vừa đi vừa khóc”, và dù có là phù thủy vẫn sợ ma như thường. Ôi, tội nghiệp bé phù thủy này quá! Thế là bao nhiêu kẻ xúm vào mách nước: *“Mèo đen khuyên học. Sử dụng đũa thần. Dơi bay rợp sân. Nhắc làm bùa chú. Gặp thấy giáo Cú. Thông minh có thừa. Lăn chuyện xa xưa. Bày cho mua tỏi.”* Hết Mèo đến Dơi. Hết Dơi đến Cú. Toàn là “bậc thầy” trong thế giới pháp thuật.

Nhưng phù thủy bé con có lẽ vẫn chưa hết sợ, và chắc là bé vẫn còn nức nở. Người đưa ra lời khuyên cuối cùng tôi ngờ rằng là cô Thụy Anh giả dạng *“Xong xuôi thì gọi: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Thế là tức thời. Hết luôn cả sợ!”* Cô Thụy Anh chắc chắn không phải là “bậc thầy pháp thuật” nhưng nhất định là “bậc thầy tâm lý”. Chỉ có bậc thầy tâm lý mới hiểu rõ đối với trẻ con, Mẹ là nơi trú ẩn an toàn nhất, là một quyền năng mầu nhiệm hơn bất cứ một bùa chú nào. Tôi thích bài thơ này quá, đến mức không cưỡng được ước muốn trích dẫn toàn bài. Đây có lẽ là bài thơ tiêu biểu nhất cho phong cách Thụy Anh: Gần gũi, đáng yêu, ngộ nghĩnh và đặc biệt cái kết bao giờ cũng đem lại bất ngờ thú vị cho người đọc. “Bất-ngờ-kiểu-Thụy-Anh” không chỉ đơn thuần ở khía cạnh kỹ thuật, mà đó là bất ngờ về phương diện tâm tình. Ai ngờ sau một loạt bùa phép tâm cỡ thì điều làm nhóc phù thủy hết sợ rốt lại chỉ là hai tiếng “Mẹ ơi!” giản dị. Sự giản dị của chân lý muôn đời làm người đọc bất gặp một thoáng rưng rưng và gật gù “Đúng quá!”

Thụy Anh còn “đúng quá” khi quan sát lũ ếch “đếm hoa”, khi dạy trẻ con hát “đồng dao tình yêu” - là bài thơ không chỉ cất nghĩa tình yêu mà còn định nghĩa cả tâm hồn của một nhà thơ viết cho thiếu nhi được nhiều người yêu mến...

Nhà văn NGUYỄN NHẬT ÁNH

Đồng dao tình yêu...

- Mẹ ơi, lạ thật:
Tình yêu là gì?
Mà khi con hỏi
Ai cũng bỏ đi!
Hỏi bố, bố lắc
Bà... bật ti vi
Quay sang hỏi chị
Chị còn học thi!

- Tình yêu là thứ
Cần nói rất nhiều!
Nói về cánh diều
Bay lên cùng gió,
Nói về ngọn cỏ
Đẫm một lá sương,

Nói về hương thơm
Nước hoa tóc mẹ,
Nói về tuổi trẻ,
Nói về tuổi già,
Nói về năm cũ,
Về ngày hôm qua...

Khi ta rất muốn
Ở cạnh một người,
Thích người ấy cười,
Sợ người ấy khóc,
Khi ta chải tóc
Để mình đẹp hơn,
Khi ta giận hờn
Làm lành ngay được!
Khi ta uống nước,
Khi ta ăn cơm,
Khi ta chơi phố,
Khi ta học bài,
Thì ta vẫn nhớ
Đến người ấy thôi,
Khi ta tỉnh giấc
Tên người trên môi...

Tình yêu là thứ
Cần nói rất nhiều,
Không bao giờ hết,
Về một từ *Yêu!*
Thế nên tất cả
Không đủ thời gian
Để mà giải thích
Cả ngày miên man...

- Có gì mà khó!
Con đã hiểu rồi
Hình như con đã
Yêu mẹ nhất đời!